

Refleksion 4. s. i advent 2021 v. sognepræst Cæcilie Jessen, Nylars og Vestermarie

Da jeg satte mig ned for at skrive min prædiken i går morges, var det den smukkeste morgen. Det hele var tonet dybt i blåt udenfor, og tågen havde lagt sig tæt om det hele. Selv om klokken var næsten otte, var det nærmest stadig mørkt, fordi lyset ikke kunne bryde igennem nogen steder.

Og så blev tågen og den blå morgen brudt. Ikke af lys, men af lyd. Kirkeklokkerne gav sig til at ringe en usynlig sol op – jeg kunne ikke se nogen mennesker, der var der til at høre det, det ringede bare ud i stilheden – en bimlen og så til sidst de tre gange tre bedeslag, der får dagen til at begynde i faderens og sønnens og helligåndens navn.

Jeg begyndte også at kunne høre lyde inde i huset. Men tågen udenfor lod sig ikke rigtigt løfte. Og det blev ved dét dagen igennem: En tyk tåge over verden. Men med ekkoet af klokkerne midt i det, som ringede for en sol, vi endnu ikke kan se. Sådan er den sidste adventssøndag, og det må gøre os fortrøstningsfulde: Det er mørkt og tæt, men der er noget, der ringer et sted.

På sin vis markerer 4. søndag i advent en grænse for os mennesker. Det er så langt, vi kan nå mod Gud. Vi kan vente, og vi kan forberede os, og vi kan lægge planer – ja, vi kan sågar række ud. Vi kan vente stille eller stille op med velkomstfanfarer, sang og musik og lovsang, for at byde Gud velkommen til verden, når han kommer.

Men det sidste skridt kan vi ikke tage. Julens skridt er ikke vores, så at sige. Advent er menneskers tid – julen er Guds tid.

For det er jo det, vi venter og håber på: At Gud og mennesker kan mødes under betlehemsstjernen. At vi kommer frem – det er alle julekalendres grunddramaturgi:

Kampen for at nå frem eller hjem. Men der ligger troens hemmelighed: At vi ikke kan nå frem, ikke alene eller ved egen kraft. Det er Gud, der må komme os i møde – den sidste bevægelse er Guds – hånden, der rækker gennem himmelforhænget mod os.

Johannes Døberen bruger i dagens evangelielæsning et billede, vi kan prøve at lægge os på sinde: At Jesus er brudgommen. Og bruden, det er os – kirken, mennesker, alle, der kaldes til Gud. Vi må læne os tilbage i en lidt altmodisch opfattelse af bryllup og ægteskab for helt at kunne forstå, hvad det vil sige: Hvis kirken er en brud – hvis vi er som en brud – så betyder det, at vi passivt må tage imod. At brudgommen kommer til os – at han er den aktive.

Det kræver lidt af os: At vi, både mænd og kvinder, må forstå os selv gammeldags feminint – som dem, der fra nu af kun kan vente og tage imod. Men dét billede betyder også, at Kristus netop kommer for at forenes med mennesker i kærlighed – at han kommer og giver hele sin kærlighed og hele sin trofasthed: *Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.*

Men her fra den fjerde søndag i advent er der kun håb tilbage. Vi må vente og håbe og bede til, at Gud tager det sidste skridt hen imod os, for nu kan vi ikke komme længere.

Det er som om, der er en tåge, der ligger over os. Men der er en klokke, der ringer et sted og fortæller os, at noget nyt er ved at ske – at der er en sol, der er på vej til at stå op, midt i den mørkeste vinternat. Der har vi vores håb.

Lov og tak og evig ære være dig vor gud fader søn og helligånd du som var er og bliver en sand treenig gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed, amen.